

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sacros. Concilii Tridentini Canones Et Decreta

Gallebart, Jean

Coloniæ Agrippinæ, 1621

Capvt VII. De casuum reseruatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39157

REMISSIONES.

^a Vide P. Valer. Regin. in praxi fori pœn. lib. 1. c. 1. P. Ægid. de Sac. tom. 2. disp. 8. per totum.

^β Qui Sacerdotem ioco se absoluentem, &c.] Vide P. Henric. in sum. lib. 4. c. 11. §. 6. lit. N.

CAPVT VII.

De casuum reservatione.

^a c. si Episcopus, de pœn. in 6. ^b c. si quis suadente, 17. ^g q. 4. c. ita quorumdam, de iud. c. conquest. de sent. excom. c. quicūq. eo. iii. in 6. & c. 2. eod. tit. in Clement. c. si dominium, de pœn. in extrauag. comm. cum sim. Rom. 13. c. Vide sess. 24. c. 6. post matrimonium. ^d c. felicis, de pœn. in 6. c. pastoralis, de off. ord. c. cupientes, de pœn. in Clem. c. inter cunctas, de pœn. in extrauag. comm. c. Calest. Episc. 2. cap. 2. & 4. Carthag. c. 11. & 76. Tolitan. cap. 12.

Quoniam igitur natura & ratio iudicij illud exposcit, vt sententia in subditos dumtaxat feratur, & persuasum semper in Ecclesia Dei fuit, & verissimum esse Synodus hæc confirmat, nullius momenti Absolutionem eam esse debere, quam sacerdos in eum profert, in quem ordinariam aut subdelegatam non habet iurisdictionem. Magnopere verò ad Christiani populi disciplinam pertinere, sanctissimis Patribus nostris visum est, vt atrociora quædam & grauiora crimina non à quibusuis, sed à summis dumtaxat sacerdotibus absoluerentur. ^b vnde mentio Pontifices Max. pro suprema potestate, sibi in Ecclesia vniuersa tradita, causas aliquas criminum grauiores suscipere potuerunt peculiari iudicio reservare. Neque dubitandum est, quando omnia, quæ à Deo sunt, ordinata sunt, quin ^β hoc idem c. Episcopis omnibus in sua cuiq. diocesi in edificationem tamen, non in destructionem, liceat; pro illis in subditos tradita supra reliquos inferiores sacerdotes auctoritate, præsertim quo ad illa, quibus ² excommunicationis censura annexa est. Hanc autem delictorum reservationem, consonum est diuinæ auctoritati, non tantum in extera politica, sed etiam coram Deo vim habere. ^d verumtamen pie admodum, ne hac ipsa occasione aliquis peccat, in eadem Ecclesia Dei custoditum semper fuit, ^d c. vt nulla sit reservatio in articulo mortis: ³ atque ideo ^d c. omnia sacerdotes ² quoslibet penitentes à quibusuis peccatis & censuris absolueri possunt; extra ² quem articulum sacerdotes cum ² nihil possint in casibus reservatis, id vnum peni-

pœnitentibus persuadere nitantur, vt ad Superiores, & legitimos iudices pro beneficio Absolutionis accedant.

DECLARATIONES.

1 Sed à summis dumtaxat sacerdotibus absoluentur.] Idem etiam possunt Prælati Regulares in Regulares sibi subiectos, & inferiores Episcopis seculares, qui habent iurisdictionem quasi Episcopalem in loco, & nulli Diœcesi, nec ipsi, nec eorum subditi, substant.

2 Excommunicationis censura annexa est.] Regulares non possunt ex privilegijs, præsertim ex illo, quod mare magnum appellant, eis concessis, absoluerè quemquam in casibus quos Episcopus sibi reseruat, nec possunt absoluerè ad cautelam, tam in exteriori, quàm in interiori foro eos, qui incidisse videntur in Bullam Cœnae Domini. At omnes, qui audiunt confessiones, possunt absoluerè à casibus Episcopo reseruatjs virtute Bullæ tubilari indictæ à summo Pœnitenti, cum facultate absoluedi à quibuscunq; enormitatibus reseruatjs Sedi Apostolicae, etiam in Bulla Cœnae Domini: sed hoc nõ contingit ipsis virtute privilegiorum, & facultatum perpetuo concessarum ipsis Regularibus, & Cõfraternitatibus, vtputà Rosarij, & aliorum prout in locorum: vt in libro literarum fol. 143. comprehenduntur etiam exempti, non autem qui sunt nullius Diœcesis, qui, vt supra, possunt reseruare sibi casus.

3 Atq; ideo omnes Sacerdotes.] Etiam si isti Sacerdotes essent excommunicati, & denunciati, extra quem articulum, scilicet mortis, cum nihil possint, grauiter etiam peccant, excommunicationemque incurunt.

Regulares per privilegium, quod mare magnum vocatur, facultatem non habent absoluedi pœnitentes, in casibus Episcopis reseruatjs. Quamobrè neque Mendicantes, neq; Iesuitæ, neq; alij vigore magni maris absoluerè possunt à casibus reseruatjs Episcopo.

Confessores in vim privilegiorum Rosarij non absolunt confidentes à casibus reseruatjs Episcopo, nisi privilegia ipsa talè habeant facultatem, vel sint obrepta, vel confirmata post Concil. Triid. Quare, fratres Mendicantes, & cuiuscunq; ordinis Regulares, in vim privilegiorum, non absolunt à casibus Episcopo reseruatjs. Cõgregatio censuit, Anno 1587. die 30. Ianuar. Episcopum posse aduersus eos, qui temporibus ab Ecclesia statutis confiteri, & Eucharistiam sumere neglexerint, etiam vsque ad excommunicationem procedere: etsi enim c. Omnis viri, q. sexus, de pœnitent. & remiss. ab Ecclesia velitarcedendos, ea tamen pœna differt ab Excommunicatione, iuxta Couar. in c. Alma mater, de sentent. E. comm. Episcopus ergo potest aggrauare pœnas à iure communi statutas, quia cum tales confessionem & communionem negligentes, mortaliter peccent, ab Episcopo excommunicari possunt. Quia etiam eadẽ Congregatio eadem die

ncij. In
declara
deat
ca. scilicet

die censuit; Episcopum talibus pro satisfactione pœnas pecuniarum pio loco applicandas imponere posse, cum hæc aliquando magis amoveantur. Verum tamen eadem Congregatio die supradicta censuit non expedire, ut Episcopus sibi referret absolutionem eorum, quæ temporibus sic constitutis negligunt confiteri, & communicare.

REMISSIONES.

Vide P. Henriq. in sum. li. 6. c. 9. §. Pat. Valer. Reginald. in praxi fori pœnit. li. 1. num. 25. P. Ægid. de Coniuck. de Sacrament. censur. tom. 2. disp. 8. à nu. 75.

Cum nihil possint in casibus reservatis.] Sacra Cardinalium Congregatio sic censuit. Regulares per privilegium, quod mare magis vocatur, facultatem non habent absolvendi pœnitentes à casibus Episcopis reservatis. refert Fr. Ludou. Beja respons. casuum conscientiar. 2. casu 21. in fin. vers. Nunc tamen, & p. 3. casu 7. in fin. vers. Hoc tamen qui etiam resoluit, postea per Gregor. XIII. fuisse specialiter confirmatum, ut possint absolvere, & hanc concessionem fuisse viue oraculo factam Patribus Societat. Iesu, eaque per communicationem gaudere omnes Mendicantes, & multi sapientissimi Doctores indistinctè tenent, Concilium in præsentem non intendere derogare antiquo Regularium privilegio, quod iuri Communi inferum habet ratione favoris, sicut & ius commune; & posse Regulares absolvere à reservatis Episcopo casibus etiam post Concil. Trid. huiusmodi subscribere P. Henriq. in sum. li. 6. cap. 6. §. 4. P. Mart. De quaquis. magic. l. 6. c. 1. sect. 3. in med. pag. mihi 477. Fr. Emman. quaest. gul. tom. 1. qu. 61. art. 1. & 3. cum seq.

Quod pœnitens vigore facultatis à Summo Pontifice concessæ Societati cum clausula, ut ingrediens in talem Societatem possit solvi ab omnibus casibus, etiam Sedi Apostolicæ reservatis, etiam absolvi à quicquidque reservatis Episcopo tam à iure quàm ab homine, resoluit Fr. Ludou. Beja respons. casuum conscientiar. 2. casu 21. per totum.

Quin hoc idem Episcopis omnibus in sua cuiusque diocesi, in absolutionem tamen non in destructionem, &c.] Posse Episcopum referre sibi casus plus, minusve, iuxta maiorem, vel minorem contentionem, quos in sua diocesi habet, idoneitatem, capacitatem, &c. resolutionem resoluit Zerol. in praxi Episcop. par. 1. verbo Casus contenti, pag. 88.

Vtrum sicut Episcopus per hunc tex. dispensat in omnibus irregularitatibus, & suspensionibus ex delicto occulto provenientibus nisi sint ad forum contentiosum deductæ, & nisi ex homicidio homicidario proveniant, ita etiam possint Abbates habentes iurisdictionem quasi episcopalem dispensare? Affirmat Floref. vari. li. 3. q. 2. 4. in fine. **V**eruntamen præ admodum, &c.] Vide Sayr. de Sacram. in p. li. 2. c. 8. q. 2. art. 2. vers. Secunda in fine.

¶ *Ut nulla sit reservatio in articulo mortis, &c.*] Vide Nauar. conf. 15. de pœnitent. & remiss. P. Azor. instit. Moral. p. 1. lib. 8. cap. 19. pag. 795. Nauar. in princip. de pœnit. dist. 6. Azueved. ad l. 5. num. 5. verf. Est tamen verum, si. lib. 1. nouæ Recop. Guttier. Canon. li. 1. cap. 1. nu. 58. P. Paul. Comitol. respons. Moral. lib. 1. q. 2. i. n. 1. & q. 22. n. 2. & lib. 5. q. 74. nu. 3. P. Valer. Reginald. in praxi fori pœnit. li. 1. a num. 38. P. Egid. de Sacram. tom. 2. disp. 8. nu. 90. cum seqq. P. Sanch. in præcepta Decalogi lib. 2. c. 13. plures refert Cened. ad decretum collect. 24. num. 5. Petr. Ledef. in sum. p. 1. tract. de Pœnit. c. 14.

¶ *Quod omnis Sacerdos quoslibet pœnitentes, à quibuslibet peccatis absolueret possit, & excusetur ab irregularitate Clericus, qui ex communicatione maiori innodatus, interdictus, aut suspensus absoluerit constitutum in mortis articulo, tradunt Viuald. in Candelab. Auteo p. 1. tit. de Absolutione num. 64. Nauar. in Man. ca. 27. nu. 271. verf. Seprimò quod, Salzed. ad Bernard. in præct. cap. 33. lit. A. verf. Excusabitur, Guttier. Canon. lib. 1. c. 1. a num. 56. plures per Cened. ad Decretal. collect. 25. nu. 9. P. Paul. Comitol. respons. Moral. li. 6. q. 27. Ludou. Beia resp. casuum conscient. p. 4. casu 6. Pet. Ledefm. d. tract. de Pœnit. c. 14. concl. 1. dub. 4.*

¶ *In articulo mortis, &c.*] Articulus mortis in hac materia quis dicatur: Vide apud Syluest. verbo Absolutio i. num. 10. P. Valer. Reginald. d. lib. 1. numer. 59. Nau. in Man. cap. 27. num. 271. Couarr. in cap. Alma, p. 1. §. 11. num. 8. Viuald. in Candelab. cap. de absolut. num. 60. P. Soar. tom. 4. disp. 26. sect. 4. qui resoluunt, non posse absolui à simplici Sacerdote omnem transfretare volentem, sed credentē, aut dubitantem probabiliter se naufragaturum, aut alias de vita periclitaturum: similiter non quemlibet obsessum ab hostibus, sed telis impugnatum; nec quamuis mulierem prægnantem, sed eam, quæ periclitatur de vita arbitrio prudentis viri.

¶ *Quoslibet pœnitentes.*] Quod in articulo mortis absolui poterunt hæretici à quocunq; Sacerdote, absque aliqua bulla, vel privilegio, tenet P. Azor. instit. Moral. p. 1. lib. 8. c. 19. qu. 5. & resoluit post Guttier. Roias, Simanc. & alios Cened. ad Decret. collect. 103. n. 3. verf. in mortis.

¶ *Omnes sacerdotes.*] Non comprehendit hæreticū docent B. Thom. 3. p. q. 82. art. 7. ad 2. & in 4. dist. 19. qu. 1. art. 2. ad 7. Nau. in Man. c. 26. nu. 26. Cou. in cap. Alma, p. 1. §. 6. nu. 8. Possit tamen Catholicum Pœnitentiæ Sacramentum percipere ab hæretico in extremo vitæ periculo, tenent Can. in Relect. de pœnit. p. 5. P. Valer. d. li. 1. nu. 60. P. Egid. d. tom. 2. disp. 14. a nu. 234. post B. Antonin. Angel. Rosel. & alios P. Azor. instit. Moral. p. 1. lib. 8. c. 11. q. 12.

¶ *An possint, si proprius Sacerdos sit præsens, vel possit facile haberi?* Affirmant Nauar. conf. 15. sub tit. de pœnit. Sayr. decis. 21. cod. tit. P. Valer. Reginald. d. lib. 1. nu. 60. qui dicunt consultè facturum esse, qui

qui presente suo Parocho, vel superiore, ab eo potius, quam ab alio se absolui curat.

a de pen. dist. 2. c. 1. Et censuris absolueri possunt.] Vide P. Henriq. in sum. li. 6. c. 9. §. 4. *¶* *Extra quem articulum Sacerdotes, &c.]* Vtrum is, qui non habet potestatem absoluedi a referuatis, possit extra periculum mortis alijs peccatis absolueri eum, qui tales casus habet? Vide Syluestr. de bo. Confessio. 1. q. 19. P. Henriq. li. 6. c. 15. n. 1. P. Soar. tom. 4. disp. sect. 3. nu. 2. P. Aegid. d. tom. 2. disp. 8. nu. 99. & disp. 31. sect. 3. P. V. Reginald. d. li. 1. nu. 63.

CAPVT VIII.

De satisfactionis necessitate & fructu.

a de pen. dist. 2. c. 1. circa princ. **D**Emum, & quo ad Satisfactionem, quæ ex omni Pœnitentiæ partibus, quemadmodum à Patribus nostris Christiano populo fuit perpetuo tempore commendata; ita vna maximè nostra ætate, summo pietatis prætextu impugnatur ab ijs, qui speciem pietatis habere virtutem autem eius abnegarunt: sancta Synodus declarat, falsum omnino esse, & à verbo Dei alienum, cuiusmodi à b Domino nunquam remitti, quin vniuersa etiam na condonetur. Perpicua enim & illustria in sacris scripturis exempla reperiuntur, quibus, præter diuinam prætionem, hic error quam manifestissimè reuincitur. *b infr. can. 11. Gen. 3. 2. Reg. 11. Num. 12. & 20. Sess. 6. can. 30. & cap. 14.* *c 1. Cor. 3. Eph. 4.* *d Heb. 10. Rom. 2.* Et diuina iustitiæ ratio exigere videtur, vt aliter ab eo inuiam recipiantur, qui ante Baptismum per ignorantiam deliquerint; aliter verò, qui semel à peccati & damnationis seruitute liberati, & accepto Spiritus sancti dono, non temerè templum e Dei violare, & Spiritum sanctum contumeliosè insultare non formidauerint. Et Diuinam clementiam non ita nobis absque vlla Satisfactione peccata dimittuntur, vt, occasione accepta, peccata leuiora putantes, iniurijs & contumeliosis Spiritui sancto, in grauiora delinunt, thesaurizantes nobis iram in die iræ. Proculdubio enim magnopere à peccato reuocant, & quasi frenodam coercet hæ satisfactoriæ pœnæ, cautioresequerigilantiores in futurum pœnites efficiunt; meditantur quoque peccatorum reliquijs; & vitiosos habitus, & vitia